Súd:	Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka:	25C/101/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1409202083
Dátum vydania rozhodnutia:	15. 02. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Daniela Mamráková
ECLI:	ECLI:SK:OSBA4:2012:1409202083.19

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV samosudkyňou Mgr. Danielou Mamrákovou v právnej veci žalobcu: L., Advokátska kancelária Beňová,s.r.o., Blumentálska 8, Bratislava proti žalovaným: 1. SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o., Panónska cesta 9, Bratislava, IČO: 31 347 291, zast. JUDr. Adamčík a partneri, advokátska kancelária, Liptovská 2/A, P.O.Box 67, Bratislava, 2. C., zast. JUDr. Irena Belišová, advokát, Romanova 11, Bratislava o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy takto

r o z h o d o l :

Žalovaná v 1. rade je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3000.- eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaná v 2. rade je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 400.- eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobu zamieta.

O trovách konania súd rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou zo dňa 16.3.2009 žiadal žalobca, aby súd uložil žalovanej v l. rade zaplatiť sumu 3.400 eur a žalovanej v 2. rade sumu 1.000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú spôsobili žalovaní žalobcovi tým, že zasiahli do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa. Žalovaná v 2. rade poskytla rozhovor pre žalovanú v l. rade, ktorý bol uverejnený v týždenníku Plus 7 dní v čísle XX/XXXX dňa XX.X.XXXX v rubrike „Všimli sme si“ na str. XX-XX článok autorky I. s názvom Cudzinka spod textom „Moskovčanka C. prišla na Slovensko, aby definitívne stratila ilúzie o šťastí. Stačil jeden alkoholik.“ Článok predstavuje neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateľa, pričom v článku je spomínané meno, priezvisko a v článku je vykreslený ako násilník, ktorý ubližuje svojej manželke a rodine a naďalej im strpčuje život. Článok sa dotýka intímnej sféry rodinného života s navrhovateľkou a hlavne vzťahu s maloletou H.. Navrhovateľ nie je verejnou osobou ani celebritou, aj v prípade žeby boli zverejnené pravdivé informácie, cíti sa dotknutý

pri uverejnení informácií zo súkromného života, najmä pri informáciách, ktoré majú difamujúci charakter. Tvrdenia v článku sú klamstvá a polopravdy, nie je pravdou, že navrhovateľ bol odsúdený na tri mesiace s podmienečným odkladom na rok. Zásah do svojich práv považuje za zväčšený tým, že bez jeho súhlasu bola uverejnená jeho fotografia, pričom toto uverejnenie fotografie nespadá pod zákonné

licencie. Žalovaná v I. rade ako vydavateľ týždenníka Plus 7 dní je právnym subjektom periodickej tlače a vzhľadom na úroveň hromadnej publicity nie je možné napraviť majetkovú ujmu inak ako peňažnou satisfakciou. Nárok voči žalovanej v 2. rade uplatňuje z titulu že poskytla podklady k článku aj tému článku za čo musí niesť svoju časť zodpovednosti.

Žalovaná v 1. rade sa vyjadrila písomne tak, že namietala miestnu príslušnosť Okresného súdu Bratislava IV z dôvodu, že žalobca sa v mieste trvalého bydliska na U. ul. v X. nezdržiava. Žalobu navrhla zamietnuť ako nedôvodnú. Súd skúmal podmienky konania a zistil, že žalobca sa síce v mieste trvalého bydliska nezdržiava, avšak súd zistil, že žalobca sa zdržiava na adrese U., čím je daná miestna príslušnosť Okresného súdu Bratislava IV.

Žalovaná v 2. rade sa k žalobe vyjadrila tak, že pracovníčke žalovanej v 1. rade uviedla, pravdivo, verne svoj životný príbeh s cieľom kritiky protispoločenských nešvárov, akým je domáce fyzické a psychické násilie. Prerozprávaním životného príbehu nemohlo dôjsť k neoprávnenému zásahu do práv žalobcu, a preto navrhla žalobu zamietnuť.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, svedkov- autorky článku I., P. T., H. H., T. oboznámil sa s listinnými dôkazmi, s obsahom spisov Okresného súdu Bratislava IV č.k. 1T 133/2006, č.k.19C /157/2004, a zistil tento skutkový stav:

Žalovaná v 1. rade je vydavateľom týždenníka Plus 7dní. V čase uverejnenia sporného článku bola čitateľnosť 15,2% a náklad týždenníka bol 230 ks, počet pravidelných čitateľov 676 000.

Dňa XX.X.XXXX v čísle XX/XXXX na strane XX-XX bol v týždenníku Plus 7 dní, ktorého vydavateľom je žalovaná v I. rade, uverejnený článok autorky I. s názvom Cudzinka spod textom „Moskovčanka C. prišla na Slovensko, aby definitívne stratila ilúzie o šťastí. Stačil jeden alkoholik.“ V článku sú uverejnené informácie týkajúce sa spolužitia žalobcu a žalovanej v 2. rade, ktoré poskytla žalovaná v 2. rade redaktorke I., pričom sú tam okrem iného zverejnené fotografie a meno žalobcu. Článok bol uverejnený bez autorizácie žalovanej v 2.rade, súhlasu žalobcu, taktiež fotografia bola uverejnená bez súhlasu žalobcu, žalovaná v 2.rade poskytla redaktorke podklady k napísaniu článku a to rozhodnutia súdov, fotografiu, ktorá bola uverejnená. Žalobca uviedol, že o článku sa dozvedel od svojich rodičov, z článku mal pocit krivdy a pocit hanby. So žalovanou v druhom rade prežil život, ktorý nebol ľahký, pričom žalovaná v 2. rade je nevyrovnaná osoba a vzhľadom na to, že ich vzťah skončil rozvodom, myslel si, že všetko sa skončilo. Článok sa dotkol jeho vzťahu s rodičmi, priateľkou, rodinou, bola to aj psychická záťaž, malo to aj konkrétne dopady, keď sa zaujímal o prospech dcéry, jedna učiteľka mu to odmietla oznámiť s odôvodnením, že

sa jedná o mediálnu kauzu. Taktiež článok zasiahol do jeho susedských vzťahov. Žalobca nevidí dôvod, prečo žalovaná v 2. rade riešila ich vzťah a prečo to neriešila za trvania manželstva. Nevidí dôvod, aby sa to riešilo teraz. Postoj, ktorý bol vyjadrený v článku znehodnocuje jeho vzdelanie, pretože toto vyjadrenie hovorí o inom vzdelaní aké dosiahol, považuje svoje vzdelanie za kvalitné. Označenie jeho študijného pobytu ako akýsi postgraduál považuje za dehonestujúce, nakoľko sa jednalo o študijný pobyt pred udelením pedagogického titulu „ docent“ , ktorý titul sa udeľuje po splnení zákonom stanovených podmienok, jednou z ktorých je vedecká hodnosť Csc., ktorú na T. získal.
Žalobca odmieta tvrdenia, že s príchodom do X. sa menil na zviera, nakoľko v článku toto tvrdenia vyznieva, že sa poznali krátku dobu, že žalovanú v 2. rade presvedčil aby sa sem presťahovala a pritom sa zmenil, pričom manželmi boli už dva roky a žalovaná v 2. rade sa nevedela rozhodnúť, či sa presťahuje do X., avšak vek jej syna donútil, aby to riešili s ohľadom na nástup do školy. Žalobca bol s jej synom celú prvú triedu v X. sám, učil ho slovensky. Na základe dohody so žalovanou asi po X rokoch manželstva si osvojil deti z prvého manželstva, a je otázne na základe čoho akého pudu žalovaná konala, keď s týmto súhlasila, keď sa zmenil na zviera. Finančne zabezpečoval rodinu, lebo žalovaná v I. rade do r. XXXX nepracovala. Čo sa týka násilia, ktoré je pripisované žalobcovi tvrdí, že z jej strany došlo k napadnutiu žalobcu dvakrát. Čo sa týka požívania alkoholu priznal, že riešil problémy aj týmto spôsobom, ale nehodnotí sa ako alkoholik, lebo keď pracoval ako obchodný zástupca používal motorové

vozidlo, pričom najazdil 8-10.000 km mesačne, čo je nezlučiteľné s tvrdením o alkoholizme a nemá žiadny záznam o pokute alebo nehode. Čo sa týka vzťahu k dcére, ktorá začala mať problémy s plávaním a potom, čo odišla od matky, odmietala chodiť na tréningy, tak považoval za správne, aby zmenila školu, nakoľko mala tri reparáty, považoval za správne zmenu školy a to, aby sa venovala učeniu. Súhlasil s tým, aby nechodila na tréningy a svoj krok považuje za správny. Tvrdenia o tom, že bol odsúdený považuje za hrubú urážku, avšak nebol odsúdený, viedlo sa iba trestné stíhanie, pričom žalovaná v 2. rade sa pojednávania zúčastnila. Výrok ohľadom ničenia života žalovanej v 2.rade považuje žalobca za nepravdivý, lebo tak žalovaná ako aj deti mali dobrý život, nevlastný syn má vysokoškolské vzdelanie, nevlastná dcéra má maturitu, mladšia dcéra chodila na športové gymnázium, keby im ničil život, tak by neprosperovali a výrok žalovanej v 2. rade chápe tak, že im ničí život doteraz. Žalobca od r. XXXX-XXXX pracoval na vysokej škole a následne ako obchodný zástupca pre rôzne firmy a toto tvrdenie mohlo mať dopad na jeho pracovné aktivity. Absolvoval vysokú školu, ktorá má z medzinárodného hľadiska vysoké uznanie, diplom z T. je uznávaný dodnes. Žalobca poprel tvrdenie, že by ho vyhodili pre alkoholizmus, odišiel z dôvodu spoločenských zmien v r. XXXX, potom sa vrátil a odišiel z dôvodu zlých platových pomerov.

Žalobcovi bola udelená vedecká hodnosť kandidáta filozofie vied, rozhodnutím rady na T. zo dňa XX.X.XXXX.
Z potvrdenia OOPZ SR v Bratislave zo dňa X.X.XXXX súd zistil , že žalobca podal ústne oznámenie o fyzickom napadnutí manželkou.
Zo správy T. zo dňa XX.XX.XXXX súd zistil, že žalobca bol ambulantne vyšetrený pre údajné napadnutie manželkou .
Z lekárskej správy W., zo dňa XX.X.XXXX súd zistil, žalovaná v 2. rade je od r. XXXX evidovaná na L.. a je

liečená pre stresovú poruchu s depresívnym úzkostným strachom. V správe sa uvádza, že manžel ju údajne v minulosti fyzicky atakoval, t.č. sa sťažovala na psychické týranie.

Z výpovede žalovanej v 2. rade sú zistil, že článok bol urobený na jej podnet, oslovila priamo autorku článku, pretože hľadala pomoc, bola bez dcéry, hoci jej bola súdom zverená. Dcéra bola u žalobcu ktorý ju zmanipuloval a ona sa nemohla domôcť svojich práv, chodila na všetky možné inštitúcie hľadať pomoc, žalobca nerešpektoval rozhodnutie súdu a uniesol jej dieťa, čím zničil jej XX-ročnú výchovu. Bála sa, kde a ako ju vychováva. Chodievala na prokuratúru, ale jej žiadosť ignorovali. Žalobca nadával deťom, nestaral sa o ne, takže ho vyhodila z domu, následne prestal platiť výživné. Článok bol napísaný po tom, čo sa dcéra vrátila k žalovanej v 2. rade, resp. potom čo ju vyhodil pred ich domom a podal na ňu trestné oznámenie, toto žalovanú v 2. rade prinútilo konať. Ohľadom odsúdenia žalobcu žalovaná neuviedla autorke, že žalobca je odsúdený, iba ukázala lístok predsedníčky, pričom ohľadne v konaní o výživné vypovedala ako svedok, ale nevedela, ako bolo rozhodnuté. So žalobcom nežili od mája r. XXXX a v tom istom roku bol podaný návrh na rozvod. Žalovaná v 2. rade uviedla, že článok jej v podstate nepomohol, chcela aby tam bolo uvedené ako reagujú inštitúcie na to, keď sa matka domáha svojich práv. Žalovaná v 2. rade sa stotožňuje sa obsahom článku, ako bol uvedený, výroky uvedené v článku sú podľa nej pravdivé.

Z výpovede T. súd zistil, že v septembri XXXX sa telefonicky žalobca ohlásil, že sa chce informovať na prospech dcéry, na druhý deň sa so žalobcom aj stretli a svedkyňa mu oznámila, že jeho exmanželka nechce, aby bol informovaný o prospechu dcéry. Svedkyňa mala vedomosť o článku, ktorý bol uverejnený, ale táto skutočnosť ju neovplyvnila tak, že na základe článku by odmietla žalobcu informovať. Jediným dôvodom bol nesúhlas žalovanej v 2. rade s poskytnutím informácie. Svedkyňa bola triednou učiteľkou H. ktorá sa do jej triedy dostala, pretože prepadla a opravné skúšky mávala aj predtým.

Z výpovede svedkyne I. súd zistil, že v redakcii sa venovala téme domáceho násilia, pričom žalovaná v 2. rade ju kontaktovala a po odsúhlasení s touto témou v práci sa s ňou stretla a žalovaná v 2. rade jej prerozprávala svoj príbeh. Dôvodom uverejnenia článku bola autenticita. Na druhom stretnutí bol už pripravený článok a so žalovanou v 2. rade rozprávala o probléme s alkoholom. Motívom napísania

článku bolo zúfalstvo žalovanej v 2.rade, vzhľadom na to, že so svojim problémom oslovila aj iných. Informácie, ktoré žalovaná poskytla neoverovali, lebo postačovali dôkazy od nej a to policajné záznamy. Ohľadom zverejnenia podobizne žalobcu a fotografií nemali dôkaz, bol to materiál žalovanej v 2.rade. Pred zverejnením článku ho nekontaktovali, nedisponovali jeho adresou, podstatou článku bola výpoveď žalovanej v 2. rade. Očakávali, že ich bude druhá strana kontaktovať, a pokiaľ by tak urobila dostali by priestor. Verejný záujem uverejnením informácie zo súkromného života účastníkov bol podľa svedkyne v tom, že to bol prípad ženy, ktorá sa dostala do existenčných pomerov, bola to jedna zo žien, ktorých osud nie je bežný. Svedkyňa uviedla, že neoverovala policajné záznamy, súvislosť policajných záznamov, dátumy, pretože nebola v roli vyšetrovateľa, aby riešila či to je adekvátne alebo nie, pre ňu je podstatné, že vzťahy sú nefunkčné. Pre svedkyňu nebolo smerodajné vyšetrovať

kto má pravdu, ani to, či to bolo adekvátne zo strany žalovanej. Svedkyňa uviedla, že dôvodom, motívom žalovanej v 2. rade bolo preukázať nesúčinnosť a nečinnosť polície.

Z výsluchu svedkyne P. súd zistil, že je partnerkou žalobcu a že reakcia na článok zo strany ľudí, ktorí ju poznali bol taký, že boli pobúrení, zaskočení, na článok reagovala rodina, okolie. Následkom bolo, že jej brat ju nečakane navštívil, aby sa presvedčil, či problém nie je hlbší, ďalšou reakciou bolo že ľudia v I. kde žije XX rokov sa odkláňali a prestali ju zdraviť. Reakcie na článok trvajú dodnes, žalobca reagoval na článok prejavmi skľúčenosti, málovravnosti, zahanbením a pocitom krivdy.

Z výsluchu svedkyne N. súd zistil, že čítala článok o žalobcovi, po prečítaní článku nikoho nekontaktovala, nezisťovala pravdivosť článku. Pani R. uviedla, že článok čítala, ale v súvislosti s týmto článkom ju nekontaktovala. Uvedený článok neovplyvnil jej vzťah k pani R. a žalobcovi. Článok nemal vplyv na intenzitu ich vzťahov.

Z výsluchu svedka H. súd zistil, že žalobca požíval alkohol, že si pamätá fyzický útok voči svojej mame zo strany žalobcu. Väčšinou sa s ostatnými súrodencami zavreli do izby a čakali kým prestane. Fyzické útoky sa odohrávali pod vplyvom alkoholu, hádky trvali dlho, dve-tri hodiny, pričom ich vyvrcholením celého konfliktu boli aj fyzické útoky, ktoré boli krátke. Žalobca fyzicky zaútočil aj na svedka. Vo vzťahu k sestre fyzicky žalobca nezaútočil, skôr to boli psychologické nátlaky. Hádky medzi rodičmi boli kvôli alkoholu a financiám. Svedok so žalobcom komunikoval minimálne, viedol s ním tichú domácnosť, pripustil, že boli aj dobré chvíle, že dostával aj darčeky, ktoré neskôr boli aj ako ospravedlnenie za veci, ktoré sa udiali.

Z výpovede svedkyne H., dcéry účastníkov súd zistil, že žalobca ju a sestru nebil, bil ich matku, pamätá si len jeden prípade útoku voči matke, pretože sestra ju brávala do vedľajšej miestnosti aby to nevidela. Prípad, keď volali políciu si pamätá len raz. Svedkyňa potvrdila, že v XX rokoch odišla od mamy k otcovi, kde bola od júna do októbra, novembra daného roka. Predtým než k nemu odišla, sa stretla s mamou dva mesiace predtým, svedkyňa uviedla, že žalobca býval pod vplyvom alkoholu, videla ho v takom stave viackrát, pamätala si prípady, keď žalovaná v I. rade dala facku žalobcovi. Svedkyňa život rodiny hodnotila dobre, chodili spolu na dovolenky, do G., otec ju vozieval do školy, rodičia chodili na rodičovské združenia. Potvrdila, že matka dávala viackrát návrh na zákaz styku s ňou, nenabádala svedkyňu, aby sa stretávala so žalobcom, ale podľa svedkyne by bola sklamaná, keby sa so žalobcom stretla. Potvrdila, že žalobca jej pomáhal s prípravou na reparát, jeho priateľka zaplatila doučovanie, otec sa s ňou učil. Svedkyňa uviedla ako dôvod odchodu z domácnosti otca skutočnosť, že jeho priateľka jej uviedla, že nemôže ich všetkých živiť. Svedkyňa potvrdila, že ich vzťah so žalobcom neskončil tak, že ju vysadil pred domom s tým, že ju nechce vidieť. Žalovaná v 2. rade vyvolávala hádky v súvislosti s alkoholizmom žalobcu.

Žalobca a žalovaná v 2. rade uzatvorili manželstvo dňa XX.X.XXXX, ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 18.6.2007 č.k. 19C /157/2004 -

158, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.8.2007. Návrh na rozvod podala žalovaná v 2. rade z dôvodu, že žalobca nadmerne požíva alkohol, často odchádzal z domu a v júni XXXX opustil spoločnú domácnosť. Odporca s návrhom súhlasil, príčinu rozvratu manželstva videl, že navrhovateľka ho podozrievala z nevery. Súd rozviedol manželstvo z dôvodu, že manželia sa vzájomne citovo odcudzili. Maloletá H. bola na čas zverená do osobnej starostlivosti žalovanej v 2. rade a žalobca bol zaviazaný k vyživovacej povinnosti 5.000.- Sk mesačne. Za trvania manželstva si žalobca osvojil deti žalovanej v 2. rade z predchádzajúceho manželstva , H. a I..

Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 11.5.2007 č.k. 1T/133/2006-511 bol žalovaný uznaný za vinného zo spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy a bol odsúdený na trest odňatia slobody na tri mesiace s podmienečným odkladom na jeden rok. Trestný rozkaz nenadobudol právoplatnosť pretože žalobca podal proti nemu odpor, čo malo za následok zrušenie trestného rozkazu a nariadenie pojednávanie, na ktorom bola vypočutá ako svedkyňa žalovaná v 2. rade, ktorá uviedla, že ku dňu pojednávania bol žalobca dlžný ešte sumu 12.000.- Sk a ktorú jej v priebehu pojednávania žalobca zaplatil. Následne bol žalobca rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 19.9.2007 č.k. 1T/133/2006-534 právoplatným dňa 19.9.2007 spod obžaloby pre prečin zanedbania povinnej výživy oslobodený.

Súd nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov, L., Q., I., V. z dôvodu nadbytočnosti. Súd zamietol návrhy na vykonanie dôkazov oboznámením uznesenia ORPZ SR BA IV: ČVS ORP 1814/1- OSV -B4-06, uznesenia ORPZ SR BA IV ČVS: ORP 3003/1 - OSV _B4-2006, výsluchom svedkyne Q., návrh žalobcu na vykonanie dôkazov navrhnutých v podaní zo dňa 25.10.2011, návrh žalovanej v 2. rade na vykonanie dôkazov uvedených v podaní zo dňa 6.4.2010 a v podaní zo dňa 5.10.2011 z dôvodu, že boli navrhnuté po skončení prvého pojednávania, pričom nešlo o dôkazy, ktoré účastníci nemohli bez svojej viny včas uviesť ani o dôkazy , ktorými mala byť spochybnená vierohodnosť vykonaných dôkazov.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka (OZ) fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmú života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 12 ods. I OZ písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby, alebo jej prejavov osobnej povahy sa smú vyhotoviť alebo použiť len s jej privolením.

Podľa § 12 ods. 2 OZ privolenie nie je potrebné, ak sa použijú písomnosti osobnej povahy podobizne, obrazovej snímky, alebo obrazové a zvukové záznamy na úradné účely na základe zákona.

Podľa § 12 ods. 3 OZ podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy sa môžu bez privolenia fyzickej osoby vyhotoviť alebo použiť primeraným spôsobom, tiež na

vedecké a umelecké účely a pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo. Ani také použite však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby.

Podľa § 13 ods.1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 OZ pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 OZ výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Právo na ochranu osobnosti prináleží každej fyzickej osobe. Nie je pritom významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene, či nezavinene, vedome, či nevedome. Nevyžaduje sa ani vyvolanie následkov, postačuje, aby neoprávnený zásah bol objektívne spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby. Výpočet jednotlivých zložiek osobnosti v zákone je pritom len demonštratívny. Musí ísť o také konanie proti osobnej a mravnej integrite občana, ktoré znižuje jeho dôstojnosť, česť a vážnosť, ktoré z hľadiska jeho vzťahu k ostatným spoluobčanom ohrozuje jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Zároveň treba zdôrazniť, že zákon poskytuje občianskoprávnu ochranu len v prípadoch závažnejšieho porušenia cti vo sfére občianskoprávnych vzťahov, predmetom ochrany cti nemôžu byť menej závažné verbálne alebo iné urážky. Za neoprávnený zásah nemožno považovať kritiku, ak je pravdivá a súčasne svojou formou primeraná. Právo na ochranu osobnosti zahŕňa čiastkové práva, ktoré zabezpečujú občianskoprávnu ochranu konkrétnych stránok osobnosti fyzickej osoby. Medzi tieto práva patrí právo na súkromie, na česť, vážnosť v spoločnosti, právo na podobu a na ochranu podobizne. V danom prípade bolo v prvom rade potrebné zistiť, či konanie žalovaných bolo objektívne spôsobilé vyvolať ohrozenie, príp. porušenie chránených práv osobnosti žalobcu. Právo na súkromie možno vymedziť ako právo fyzickej osoby, rozhodnúť sa podľa vlastnej úvahy, či a v akom rozsahu a akým spôsobom majú byť skutočnosti osobného súkromia sprístupnené iným a zároveň je to právo brániť sa proti neoprávneným zásahom do tejto sféry zo strany iných osôb. Predmetom práva na ochranu súkromia je vnútorná intímna sfére fyzickej osoby, ktorá je vytváraná skutočnosťami z jej súkromného života. Účelom práva na ochranu súkromia je poskytnúť ochranu pred tým, aby neboli tieto skutočnosti súkromného života sprístupnené verejnosti bez súhlasu dotknutej fyzickej osoby, alebo bez dôvodu uznávaného zákonom a aby tak nebola narušená integrita vnútornej sféry, ktorá je pre priaznivý rozvoj osobnosti každej fyzickej osoby spoločnosti nevyhnutná. O porušení práva na súkromie ide vtedy, ak niekto neoprávnené získava vedomosti, o skutočnostiach súkromného života inej osoby, resp. ak niekto takéto informácie ďalej rozširuje.

Čo sa týka pasívnej legitimácie zákon neobsahuje označenie subjektu zásahu, a preto ním môže byť tak fyzická ako aj právnická osoba. Vzhľadom nato, že obsahom článku sú výroky žalovanej, s ktorou uskutočnil rozhovor zamestnanec žalovanej v 1. rade, žalovaná

v 1. rade obsah rozhovoru, či už priamou citáciou alebo prerozprávaním zverejnila, je žalobca oprávnený domáhať sa ochrany proti obom žalovaným.

Občiansky zákonník za účelom zabezpečenia verejného záujmu na informáciách pre spravodajské účely stanovuje zákonnú licenciu pre použitie podobizne, obrazových snímok a zvukových záznamov, ako aj prejavov osobnej povahy, avšak nie je daná akákoľvek zákonná licencia, ktorá by sa týkala zásahov do súkromia osoby vo forme uverejňovania skutočností súkromného života. Je tomu tak preto, že skutočnosti týkajúce sa súkromného života sú zásadne súčasťou osobného súkromia a nemôžu byť vecou verejného záujmu. Výnimkou sú len osoby, tzv. verejného záujmu, pokiaľ je zverejňovanie takýchto skutočností v priamej súvislosti s činnosťou tejto fyzickej osoby vo verejnom živote, teda konkrétne ak majú význam pre hodnotenie schopností a spôsobilostí fyzickej osoby vykonávať verejnú činnosť. V danom prípade žalobca nie je osobou verejne činnou, ani verejne známou, a preto skutočnosti z jeho osobného života nemôžu byť bez jeho súhlasu zverejňované. Súd má za to, že konanie žalovaných skutočne dosiahlo takú intenzitu, že bolo spôsobilé znížiť česť a dôstojnosť žalobcu v spoločnosti. Žalované v článku uviedli hodnotiace úsudky ohľadom žalobcu, informovali o priebehu a rozpade manželstva žalobcu so žalovanou v 2. rade, jeho vzťahu k deťom. Súd je názoru, že hodnotiace úsudky ohľadom vzdelania žalobcu nemajú skutkový základ a sú podané skreslene, nakoľko žalobcove tvrdenia o jeho vzdelaní mal súd preukázané z diplomu, z ktorého vyplýva, že rozhodnutím rady na T. dňa XX.X.XXXX. bola žalobcovi udelená vedecká hodnosť kandidáta filozofie vied.

Taktiež hodnotiace úsudky ohľadom odchodu dcéry k žalobcovi nemajú skutkový základ tak ako ich prezentovala žalovaná v 2. rade. Svedkyňa H. na základe vlastného rozhodnutia odišla k žalobcovi, pričom táto skutočnosť nemala za následok, že mala negatívne výsledky v škole, čo preukázala svedecká výpoveď učiteľky T., ktorá uviedla, že k zhoršeniu v škole došlo už predtým, nakoľko H. sa do jej triedy dostala tým, že prepadla. Žalované v článku uviedli hodnotiace úsudky ohľadom starostlivosti o deti tak, že žalobca nemal záujem a nestaral sa. Je nesporné, že žalobca si osvojil deti žalovanej z 1. manželstva, hoci so svedkom H. vzťah nebol dobrý. Tieto úsudky súd vzhľadom na vykonané dokazovanie považuje za skreslené a neúplné. Z výpovede svedkyne Amálie však vyplynulo, že nemožno jeho vzťah k rodine hodnotiť iba ako negatívny, nakoľko uviedla, že žalobca ju vozil do školy, učil sa s ňou, keď bola u neho, chodili spolu na dovolenky do zahraničia. Naviac jedná sa o informácie z rodinného života, ktoré patria do súkromia žalobcu a nie je zákonný dôvod ich zverejňovať vzhľadom na spoločenský status žalobcu.
Tvrdenia ohľadom domáceho násilia sú rozporné, svedkovia preukázali fyzický útok žalobcu voči žalovanej v 2. rade, taktiež potvrdili aj facky žalovanej v 2. rade voči žalobcovi a lekárske správy preukazovali údajné vzájomné ataky účastníkov. Je nesporné, že vzťahy medzi žalobcom a žalovanou v 2. rade boli narušené, čo preukazuje aj fakt, že manželstvo skončilo rozvodom, a že je nesporné, že neboli ani vzťahy medzi žalobcom a deťmi ideálne. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že príčinou hádok medzi účastníkmi bol alkoholizmus a finančné problémy v manželstve účastníkov, naviac žalobca nikdy nespochybňoval, že svoje problémy riešil aj prostredníctvom alkoholu. Naviac z obsahu rozvodového spisu nebolo

preukázané, že príčinou rozvratu manželstva bolo domáce násilie, ale vzájomné citové odcudzenie účastníkov. Vychádzajúc však z argumentu žalovanej v l. rade, že zverejnenie uvedeného článku bolo vo verejnom záujme, pretože v ňom je poukazované na spoločenský problém, akým je domáce násilie, je potrebné, aby informácie, ktoré sú zverejňované boli bezpochyby overené, resp. pravdivé. V prejednávanej veci je podľa súdu významné aj to, kedy malo dôjsť ku skutočnostiam, ktoré v rozhovore žalovaná v 2. rade opisovala autorke článku a ktoré žalovaná v l. rade, bez možnosti žalobcu reagovať na uvedené, zverejnila. Je dôležité poukázať na to, že účastníci nežijú spolu od r. XXXX, pričom k uverejneniu článku došlo v r. XXXX, po zániku manželstva rozvodom, takže riešenie vzťahu účastníkov prostredníctvom médií bolo nielen irelevantné, ale aj neaktuálne. Samotný argument, že prioritou zverejnenia bola autenticita a že úlohou redaktora nie je vyšetrovať, kto mal v danom prípade pravdu, je podľa názoru súdu v rozpore s novinárskou etikou aj vzhľadom na to, že informácie zo súkromného života naviac bez overenia faktov sú spôsobilé bez ohľadu na ich pravdivosť zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti. Motív zverejnenia článku je v rozpore s motívom žalovanej v 2. rade pre ktorý poskytla rozhovor, pretože podľa žalovanej v 2. rade motívom bolo poukázať na nečinnosť orgánov, u ktorých sa žalovaná v 2. rade domáhala pomoci v čase, keď jej bolo zverené dieťa do starostlivosti avšak nachádzalo sa u druhého rodiča (v danom prípade žalobcu) a ona bola v bezmocnej situácii získať dcéru späť. Z uvedeného vyplýva, že motívom zo strany žalovanej v 2. rade nebolo domáce násilie ako sa snažila argumentovať žalovaná v l. rade. Sama žalovaná v 2. rade uviedla vo výpovedi, že chcela, aby v článku boli reakcie inštitúcií na to, keď sa matka domáha svojich práv. Toto však v článku absentuje.

V danom prípade žalovaná v l. rade uverejnila nepravdivé údaje o tom, že žalobca bol právoplatne odsúdený pre trestný čin zanedbania povinnej výživy a žiadnym spôsobom si pravdivosť týchto informácií neoverila. Žalovaná v 2. rade v čase poskytnutia rozhovoru mala informácie, že žalobca svoj dlh na výživnom priamo v deň pojednávania zaplatil a vzhľadom na priebeh pojednávania vyplývajúci zo spisu 1T/133/2006 je preukázané, že žalovaná v 2. rade bola na pojednávaní v čase, keď bolo za účelom vyrovnania dlhu na výživnom pojednávanie prerušené. Napriek tomu neoznámila žalovanej v l. rade priebeh tohto pojednávania a predložila autorke článku len list predsedníčky súdu, hoci v tom čase mala vedomosť, že trestný rozkaz nie je právoplatný, pretože bol voči nemu podaný odpor a bolo nariadené pojednávania, ktorého sa zúčastnila. Autorka článku bez overenia faktov (ktoré si podľa vlastnej výpovede, nepotrebovala overiť) uverejnila nepravdivú informáciu. Zverejnenie skutočnosti, že osoba bola odsúdená je hlbokým zásahom do práva na ochranu osobnosti, konkrétne na česť, a preto je žalobný návrh v tejto časti preukázateľne dôvodný.

Občianskoprávna sankcia za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti podľa § 13 OZ, je založená na objektívnom princípe, t.j. nevyžaduje sa popri neoprávnenosti zásahu aj zavinenie pôvodcu neoprávneného zásahu. Preto tieto sankcie nemôžu byť vylúčené ani dôkazom tzv. ospravedlniteľného omylu (napr. tým, že pôvodca neoprávneného zásahu konal v dobrej viere, spoliehal sa na seriózność poskytnutých údajov alebo podkladov a pod.). Ak však zásah spočíva v skutkových tvrdeniach difamujúcej povahy, pôvodca neoprávneného zásahu sa zbaví (na ňom je povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť, bremeno tvrdenia, či dôkazné bremeno) občianskoprávnej sankcie, len ak preukáže, že tieto tvrdenia sú pravdivé (tzv. dôkaz pravdy). Ani to však neplatí, ak ide o také skutkové tvrdenia, ktoré tvoria zásah do

práv na ochranu osobného súkromia, ktorého predmet tvorí vnútorná - intímna sféra určitej fyzickej osoby, vrátane jej rodinného života.(Rozsudok NS SR 5Cdo39/2000).

Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že návrh bol dôvodný a priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy, keďže mal preukázané, že žalované zasiahli do práva na ochranu jeho osobnosti. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy súd určil zohľadňujúc závažnosť vzniknutej ujmy, ktorá vznikla najmä v súvislosti so zverejnením nepravdivého údaju o odsúdení žalobcu v trestnom konaní pre trestný čin zanedbania povinnej výživy a zohľadňujúc skutočnosť, že boli použité obrazové snímky s podobizňou žalobcu bez jeho súhlasu a uvedením jeho mena. Hoci žalovaná v1. rade argumentuje, že meno nebolo zverejnené, tým, že bolo zverejnené krstné meno žalobcu vo familiárnej podobe a celé meno a priezvisko žalovanej, je identifikovateľná osoba žalobcu, najmä keď je zverejnená jeho podobizeň. Z hľadiska formy zásahu ide o týždenník s celoslovenskou pôsobnosťou, pričom ako printové médium je ľahko dostupný. Vzhľadom na náklad týždenníka v rozhodnom období a jeho čítanosť hodnotí súd zásah za intenzívny. Nakoľko nebolo v konaní preukázané, tvrdenie, že medializácia ovplyvnila konanie triednej učiteľky, ktorá z tohto dôvodu odmietla poskytnúť informácie žalobcovi o prospechu jeho dcéry a taktiež výpoveď svedkyne Krivosudskej nepreukázala tvrdenia o jej zmene postoja vo vzťahu k žalobcovi ako následok uverejneného článku, nepriznal súd náhradu v celom rozsahu. V prípade žalovanej priznal náhradu vo výške 3.000.- eur, ktorú sumu vzhľadom na formu a intenzitu zásahu považuje za primeranú.

Žalovaná v 2. rade participovala na medializácii nepravdivých informácii o odsúdení a skutočností z rodinného života účastníkov tým, že iniciovala stretnutie s redaktorkou a poskytla rozhovor, v ktorom uviedla nepravdivé a pravdu skresľujúce údaje, ako aj podklady vo forme súdnych rozhodnutí a fotografie s podobizňou žalobcu, zaviazal ju súd na zaplatenie sumy 400 eur, ktorú považuje za primeranú.

Nakoľko súd priznal nemajetkovú ujmu v nižšej sume ako žiadal žalobca, vo zvyšku súd žalobu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 3 OSP tak, že o trovách rozhodne po právoplatnosti vo veci samej.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajskom súde v Bratislave prostredníctvom Okresného súdu Bratislava IV.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach / § 42 ods. 3 O. s. p. / uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha / § 205 ods. 1 O. s. p. /.

Ak povinný dobrovoľne nesplní , čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného
zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí návrh na súdny výkon rozhodnutia / § 251 ods. 1 O. s. p. /.